

Anmeldelser

Nordiske arkivstudier tilegnet landsarkivar, dr. phil. Harald Jørgensen den 3. januar 1977. København 1977. 407 s. 95 kr. incl. porto (eksp. Landsarkivet for Sjælland, Jagtvejen 10, København N.).

Et festskrift er ofte en blandet buket af brogede farver, af småt og stort, bundet sammen af en fælles tilknytning til festens genstand. De »Nordiske arkivstudier«, der tilegnedes landsarkivar Harald Jørgensen på hans 70 års dag i januar 1977, adskiller sig ikke fra den karakteristisk. At fællesnævneren for de 24 bidrag har været arkiverne og det nordiske, fortrinsvis i skøn forening, kan ikke undre den, der har fulgt Harald Jørgensens virksomhed gennem et langt liv, som arkivmand, som embedsmand og administrator, som historisk forsker, som skribent og redaktør. Og i det hele gennemtrængt af et stærkt nordisk engagement. Og for den, der ikke skulle kende ham, vil rigsarkivar Johan Hvidtfeldts indledningsord til fødselaren og Grethe Ilsoes afsluttende bibliografi over hans uhyre flittige og vidtspændende litterære virksomhed være tilstrækkelige vidnesbyrd.

Bukettens arkivmæssige og nordiske fællesbånd afspejles helt naturligt i bidragernes kreds. Alle har de tilknytning til arkivernes verden, og selv om danskere tegner sig for flest bidrag – 10 af de 24 – så er det øvrige Norden godt og vidt repræsenteret, Island og Færøerne inclusive. Og båndet om buketten snævrer ikke. Mangfoldigheden er stor, både hvad emner og dybde angår. Gedigne vækster efter lang kultur blander sig med små friske prøver på vejkantens flora og sirligt tørrede blomster, der hverken har mistet deres charme eller duft. Det stiller rigtignok krav til sammenbindingen, men her har redaktørerne, Grethe Ilsoe og Helle Linde, haft en heldig og sikker hånd.

Centrum i buketten indtages af en række afhandlinger om arkivspørgsmål, samlet under overskrifterne: *Arkivernes funktion, Terminologi, Arkivdannelse, arkivering og registrering, Kassation og Tilgængelighed*. Herudenum nogle bidrag om *Nordiske arkivudvekslinger* og lidt løsere sammenbragt gods under fællestitlen *Enkelte arkiver*. Yderst afsluttes buketten af en broget stribe af *Historiske studier i arkiverne*. Det lyder næsten som indholdsfortegnelsen i en arkivlærebog, men det må dog ikke narre. Fylden bag overskrifterne er højst forskellig. Det lette, det essayistiske, som er antologiens kendemærke, er det gennemgående indtryk. Ikke sådan at forstå, at man går uden om problemerne. Der røres ved væsentlige og aktuelle spørgsmål, og her er ikke mindst den tværnordiske belysning, festskriftet har givet mulighed for, værdifuld. Der er interessant nyt, og der er fine små studier. Alt i alt en bog, der er værd at stifte nærmere bekendtskab med. Også for folk uden for arkiverne.

Frank Jørgensen indleder bogen med en kort sammenlignende oversigt over arkivvæsenets opståen og udvikling i Danmark, Norge og Sverige. I Danmark og Sverige kan man føre forvaltningens arkivdepoter tilbage til 15- eller 1600-årene, mens Norge først efter 1814 kunne få sit eget arkivvæsen. Trods store forskelle i opbygning og virksomhed har udviklingen i de tre lande formet sig efter et fælles mønster, bestemt af forvaltningens stadigt stigende produktion af arkivalier. Først var arkiverne rene opbevaringsdepoter,

der næst søgtes kassationerne, fra de ældste tider svaret på pladsproblemerne, bragt under kontrol, og som det nyeste har arkivvæsenerne rettet opmærksomheden mod selve arkivdannelsen i administrationen bl. a. for at sikre hensigtsmæssige søgesystemer og en let udskillelse af kassabilia. I Danmark er formaliteterne for denne foregribende virksomhed for en stor del tilvejebragt gennem arkivbekendtgørelsen af 1976, men desværre ikke kræfterne (dvs. bevillingerne) til at udføre dette feltarbejde tilfredsstillende, hvilket er så meget mere beklageligt, som der ikke blot er tale om en nyttig bevaringsaktion, men også om en rationaliseringsgevinst af dimensioner på kassationsområdet.

Kassationsspørgsmålet, denne nødvendige, ubehagelige og umulige opgave, som arkivarerne på historieforskningens vegne står så alene med (anmelderens hjertesuk), er emnet for et essay af *Helle Linde*. I den hårde klemme mellem hensynet til fremtidens forskning og til dagens økonomi har der i de senere år været ført en livlig debat om kassationsproblemer og -metode. Helle Linde tager en tur henover en række af de »omme« punkter og sætter bl. a. spørgsmålstegn ved det selvklaare og i øvrigt anerkendte princip om kassation af arkivalier, hvis dataindhold er bevaret andetsteds. Her er praksis normalt den, at man bevarer det sæt arkivalier, der har de pågældende data i den mest kompakte form. Man kasserer i visse tilfælde sagsmaterialet og nøjes med at bevare ekstrakterne i journalerne. Nærliggende og pladsbesparende. Næsten generelt kasserer man de lange rækker af regnskabsbilag og bibeholder regnskaberne. Rigtig nok går der data tabt, men tabet er vel overskueligt, hvad angår selve den regnskabsmæssige proces; bilagenes art og beløb fremgår af regnskabet. Men bilagene kan være informative på en helt anden led; f. eks. gør Helle Linde opmærksom på, at kommunale regnskabsbilag ofte er det eneste sted, hvor man kan følge bibliotekernes bogindkøb og dermed bogbestand gennem tiderne. Og mange andre eksempler kunne hurtigt stilles på benene. At regnskaber og journaler også i en vis forstand er kildemæssigt sekundære i forhold til bilag og korrespondance, må man heller ikke se bort fra. Helle Linde foreslår, at arkivarerne, ligesom de er gået ind i arbejdet med embedernes journaliserings- og arkiveringssystemer, også går ind i tilrettelæggelsen af regnskabsføringen evt. med henblik på en saglig henlæggelse af bilagene, således at visse arter af bilag kan bevares og andre kasseres.

Når kassation efter neutrale kriterier, dvs. af dobbelt forekommende arkivalier og af materiale, hvoraf et bevaret repræsentativt udsnit (stikprøve) kan gøre det ud for helheden, er udnyttet til det yderste, står kun den tunge, kvalitative vurdering tilbage. Den tanke, Helle Linde her opererer med, at man tager et særligt hensyn til de befolkningskredse, der menes at have spillet den største rolle i den pågældende periode, forekommer ikke anmelderen anbefalingsværdig. Nutiden skal ikke bestemme, hvad der er væsentligt for fremtiden. Mere for sig har utvivlsomt tanken om at tage kassationsproblemerne op på tværs af de bestående arkivfonde for at komme frem til fælles kassationsnormer for sagstyper, der forekommer i alle eller mange offentlige arkiver, som f. eks. personalesager og regnskabssager. Det er der både gode saglige og rationelle grunde til, men man må dog ikke glemme, at når reglerne bliver gennemgående og totale, så bliver fejltagelserne det også.

En anden side af arkivernes forskningsvendte virksomhed, nemlig den egenforskning, som arkiverne (og deres personale) som sådanne står for, behandles af *Grethe Ilsoe*. Grethe Ilsoe registrerer den debat, der er ført om de forskningsarbejder, som arkivernes videnskabelige personale har udført eller bør udføre, en debat, der trods mange gode hensigter, men også af mange gode grunde, aldrig har været særlig intensiv. Forfatteren lader de spredte ansatser samle under en fælles hat: *administrationshistorisk forskning*. Denne rummelige fælles nøgle skulle dække hele den forskningsmæssige virksomhed, der udføres for på den ene eller anden måde at åbne administrationens arkiver for det forskende

publikum, strækkende sig fra de mere snævert arkivistiske discipliner som sigillografi, palæografi o. l. til den udarbejdelse af større eller mindre oversigter over forvaltningens historie, der er nødvendig for og uadskillelig fra arkivernes ordning og registrering. Synspunktet, der klarest er formuleret af Erik Stig Jørgensen (i Arkiv VI, s. 48 ff.), er interessant, og den særlige forskningsopgave, som arkivinstitutionerne har over for samfundet, kan næppe i summarisk form defineres bedre. Men hvis man mener, at forskningen inden for murene hermed er fuldt og dækkende beskrevet, tager man fejl. Bindes arkivarerne som korps til den administrationshistoriske forskning, vil de ikke være rustede til varetagelsen af den vanskelige kassationsopgave. Her er en langt bredere kontaktflade til den forsiggående forskning nødvendig. Her må man på en helt anden måde være med i frontlinien, hvad forskningens veje og metoder angår, end administrationshistorien – selv i videste forstand – kan honorere. Nærværende festskrifts indhold er i sig selv et eksempel på, at selv hvor arkivarer holder sig nærmest til det arkivmæssige, holder den administrationshistoriske ramme kun med yderste besvær.

To svenske bidrag er viet arkivterminologien, et emne, der bestemt heller ikke kun er af betydning for arkivfolk. Den erfarne *Nils Nilsson* behandler det svære ord *arkiv* med de mange betydninger. Ikke blot bruges det forskelligt internationalt, men – hvad der er nok så vigtigt at gøre sig klart – også inden for ét og samme land spænder det over en bred betydningskala. For vort eget lands vedkommende kan hastigt nævnes: 1) privatarkiver, virksomhedsarkiver og embedsarkiver, 2) arkivinstitutioner (som Rigsarkivet, Erhvervsarkivet, landsarkiverne), 3) bevidst tilvejebragte samlinger af materiale til belysning af bestemte emner (Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv, de lokalhistoriske arkiver) eller knyttet til bestemte medier (Dansk Film Arkiv, Dansk Data Arkiv), og endelig 4) synonymt med ordet samling, f. eks. som titel på tidsskrifter (Historisk Arkiv, Arkiv for nordisk Filologi). I dette frodige sprog billede kan det nok for en historiker være vigtigt at fastholde, at et egentligt arkiv er blevet til som et biprodukt af en privat eller offentlig virksomhed (dvs. den første af ovennævnte betydninger); det er vokset frem efterhånden gennem en arkivdannelsesproces og ikke gennem en indsamling eller en særlig udvælgelse og fremtræder således i sin helhed som en levning (i Erslevsk forstand), som et kildemæssigt vidnesbyrd om den tilgrundliggende virksomhed.

En meget givende sammenligning mellem svensk og dansk arkivterminologi foretages af *Josef Edström* på grundlag af den foreliggende arkivlitteratur. Dette grundlag er måske ikke ganske homogent, eftersom traditionen i Sverige, hvor man i flere år har haft en lærebog i arkivkundskab, er mere grundfæstet end den danske. De danske forsøg på at fastlægge en arkivterminologi er hidtil løbet ud i sandet. Josef Edström har her i vidt omfang været henvist til internt og upubliceret materiale. Forhåbentlig kan artiklen sætte nyt skub i sagen, og at der ville være behov for at gøre det på nordisk basis kommer tydeligt for dagen gennem de givne eksempler. Ikke blot er terminologien divergerende, men der er flere direkte faldgruber, fordi et og samme udtryk bruges i forskellige betydninger. Den mindste arkivalske enhed, på dansk ofte kaldet *akt* eller aktstykke (»sagens akter«), hedder således på svensk *handling*; *akt* på svensk svarer derimod til dansk *sag*. Hvor på dansk ordet *arkivregistratur* har gammel hævd, bruges tilsvarende *arkivforteckning* i Sverige, hvor *registratur* betyder noget helt andet, nærmest noget i retning af kopibøger. Det danske *matrikel* i betydningen oversigt over skatskyldig jordejendom kan heller ikke overføres direkte til svensk (hvor det betegner liste over personer); *jordregister* kommer her nærmest. Færre forvekslingsmuligheder giver det, når de danske og svenske udtryk, som f. eks. *kassation/gallring*, ligger helt fri af hinanden. En særsvensk betegnelse er *liggare*, et meget anvendt, men ikke helt letbestemmeligt fællesudtryk for embedsprotokoller, fortegnelser, lister, ruller o. lign. Inden for det arkivfaglige område, specielt hvad

angår kassation og arkivdannelse, hvor begrebsdannelsen i disse år er under udvikling, afslører artiklen et stærkt behov for terminologisk koordination.

For den, der vil beskæftige sig med Finlands historie på arkivalisk grundlag, giver tre finske bidrag en enestående indgangsmulighed. *Märkku Järvinen* behandler generelt henlæggelsesmetoder og arkivstrukturer i Finland, *Risto Ropponen* beskriver tilsvarende den militære forvaltnings forhold, mens *Raimo Viikki* fremlægger en undersøgelse af arkiverne fra *Gamla Finland*. Henlæggelse efter serieprincippet, dvs. placering af indkomne skrivelser, ordrer, beslutninger m. m. i hver sin kronologiske række, har efter svensk mønster været fremherskende i Finland. Hvor samling i sager og endelig henlæggelse efter saggrupper (dossiersystem) tidligere har fundet sted, har russisk indflydelse som regel kunnet spores. Med undtagelse af de militære arkiver er disse principper nu overalt trængt frem. Märkku Järvinen har specielt interesseret sig for, hvornår overgangen fra de gamle til de nye systemer har fundet sted.

Raimo Viikis grundige undersøgelse af Gamla Finland får for en dansker en ekstra dimension på grund af de paralleller, der kan trækkes til Sønderjyllandsproblematikken. Gamla Finland bestod af de områder, der i 1721 og 1743 var afstået til Rusland (Viborgs, Kexholms og Kymmenegårds provinser). Set fra russisk side var det de gamle besiddelser i modsætning til *Nya Finland*, som erobredes i 1808/09 og i 1812 gik sammen med Gamla Finland ind i storfyrstendømmet Finland. Det fremmede herredømme medførte mange administrative og dermed også arkivalske omskiftelser. I retlig henseende var området heterogent; Kristoffers landslag gjaldt i Viborgs og Kexholms provins, den svenske lov af 1734 i det i 1743 afståede område. Administrationen var tresproget: russisk, tysk og svensk; folkets sprog, det finske, trængte først ind i forvaltningen langt senere (i slutningen af 1800-årene), så den sproglige forhindring skal altså ikke afholde andre skandinaviske forskere fra benyttelsen af arkiverne. At det trods arkivernes omtumlede tilværelse stort set er lykkedes at samle dem i landsarkivet i S:t Michel virker næsten mirakuløst; også de lokalrelevante sager fra justitiekollegiet i Moskva og senatsarkivet i S:t Petersborg har man fået udleveret, vel at mærke før 1918, senere havde det næppe kunnet lade sig gøre. Det betyder, at man gennem dette materiale kan studere den før-revolutionære russiske administration, en mulighed, der i øvrigt ikke eksisterer uden for de russiske arkiver. – Mens vi er ved det finske, skal lige nævnes *Berndt Federleys* lille posthume stykke om de finske privatarkiver, især de politiske, hvis tilgængelighed på grund af landets udenrigspolitiske stilling har en særlig betydning.

Også et andet arkivalisk-historisk emne er bragt under flersidig belysning; det er problematikken omkring arkivudleveringer som følge af nye grænsedragninger efter krige, fredsslutninger o. l. Nye magthaveres behov for skattelister, matrikler og andre papirer, efter hvilke det erhvervede område hidtil er blevet administreret, er selvkært, men der skal ikke megen fantasi til at forestille sig, hvilke arkivalske misfostre, der kan opstå, når arkivalier på denne måde pilles ud af deres oprindelige sammenhæng. Var det gået efter bogstaven i fredsslutningen mellem Sverige og Rusland i 1809, ville ethvert spor af Finlands århundredgamle samhørighed med Sverige være slettet i de svenske arkiver. Den russiske zar forlangte udleveret intet mindre end *alle* arkivalier vedrørende de overladte områder, såvel almene sager som materiale vedrørende enkeltpersoner. Af *Martti Kerkkonens* opsats fremgår det dog, at disse omfattende krav hverken stod i noget rimeligt forhold til den arkivalske virkelighed eller til de administrative og militære behov, der lå bag. Svenskerne kom stort set igennem med en udlevering af materiale, der var brug for i den aktuelle administration; de forsinkelser og komplikationer, der opstod, var i vidt omfang problemer af arkivalisk-praktisk art, der mere lå embedsmændene end regeringerne imellem.

Anderledes da Danmark og Norge få år efter, efter freden i Kiel 1814, stod i en tilsvarende situation (beskrevet af *Lajos Jukasz*); da var den praktiske udskillelse af arkivalierne ikke det store problem. Når udleveringen her trak i langdrag – den skete først 1820–22 – var det fordi sagen kunne bruges i det diplomatiske spil. Besiddelsen af de norske arkiver var overhovedet den danske regerings stærkeste kort i spillet; man gjorde udleveringen afhængig af en opfyldelse af Kielertraktatens bestemmelser, først og fremmest med hensyn til at Norge påtog sig sin part af stats- og bankgælden.

100 år senere, da det islandske styre var under adskillelse fra det danske, var det ikke mere kun de administrative behov, der lå bag ønsket om udlevering af arkiver. *Adalgeir Kristjanssons* artikel viser, at nu var det nationale stærkt med i billedet; nu betød det noget, at kilderne til nationens historie befandt sig i hjemlandet. Hertil kom, at der i mellemtiden var udviklet en arkivmæssig sagkundskab, der kunne forhindre unødvendige ulykker; fra dansk side fik således rigsarkivarerne Kr. Erslev (fhv.) og L. Laursen en afgørende indflydelse på udformningen af aftalen.

Om ordnings- og registreringsproblemer i arkiverne handler to danske bidrag. For *H. C. Bjerg* er emnet samlinger af kort og tegninger, en slags arkivers stedbørn, såvel hvad den fysiske opbevaring angår som med hensyn til en teoretisk behandling af problemerne. *H. C. Bjerg* opstiller en række ideale krav til opbevaring og registrering af disse uhandige arkivalier; ikke mindst tiltalende fra et forskningsmæssigt synspunkt er den facetterede registrering, der giver mulighed for indgang både efter proveniens, efter emne og efter korttegner. Et sådant system er anvendt ved rigsarkivets netop afsluttede registrering af skibstegninger.

J. Nybo Rasmussen slår med et sideblik til det ventede danske historiske atlas et slag for historisk administrationsgeografi som disciplin. Han gør opmærksom på, at kirkesognet historisk set er den mest stabile enhed; dette både møntet på de kartografiske problemer og på topografisk registrering i almindelighed. At herredet er en mindre sikker størrelse er vel ikke ukendt, men *J. Nybo Rasmussen*s detaljundersøgelse af Ringsted herred viser med tydelighed de store afvigelser, der kunne være mellem »de tre herreder«: det kirkelige herred (provstherredet), det civiladministrative (matrikelherredet) og herredet som retskreds. Da anvendelige kort kun sjældent rækker længere tilbage end til begyndelsen af 1800-årene, må de historisk-kartografiske problemer fortrinsvis løses ad arkivalisk vej.

Under overskriften »Enkelte arkiver« leverer først *Laurits Repstad* en kvik fortælling om amtmand i Lister og Mandals amt, Povel Juel, der henrettedes for landsforrædderi i København 1723, og især om hans forsøg på at skabe en arbejdsgang og et amtsarkiv. Dernæst giver *Kjeld Helland-Hansen* (posthumt) en veldrejet beskrivelse af et norsk familiearkivs skæbne og af dets indhold af »Struenseeciana«, dvs. en række hidtil ukendte og anonyme breve fra Struenseetidens København. Mere end egentligt nyt om begivenhederne ved hoffet leverer brevene et vidnesbyrd om, med hvilken interesse man i højere kredse i Norge, her kredsen om den gamle generalmajor Peder Todderud (1691–1772), fulgte med i tingene, og at man havde ganske gode informationskilder at øse af. Det er også nyfund, der har fascineret *Hans H. Worsøe*, som i Ericsbergsarkivets autografsamling på riksarkivet i Stockholm har fundet en del breve fra danske forfattere. Interessant heriblandt er nogle stykker af Steen Steensen Blicher, *H. C. Andersen* og *Frederik Barfod*, som i glimt kaster nyt lys over den litterære skandinavismes historie.

I bogens sidste del træder det arkivmæssige tilbage. En række artikler med det nordiske som fællesnævner indledes af *Erik Kroman*, der fortæller lidt om dansk-svensk samarbejde om udgave af Malmø ældste rådstueprotokoller og tingbøger. *C. G. E. Scheffer* opsummerer derefter de svenske anstrengelser i 1600-årene for at bevise Sveriges første-

fødselsret til trekronervåbnet. Han giver en grundig oversigt over forskningen og fremdrager hidtil upåagtede arbejder. Den hidsighed og alvor, der fra svensk side blev lagt for dagen i våbenstriden, tilskrives en mindreværdsfølelse over for Danmark. På positivsiden var striden en ikke uvæsentlig spore til videnskabelig tankegang og aktivitet.

Thord Bylund belyser i en interessant detaljstudie forsvenskingsprocessen af Jämtland efter afståelsen til Sverige 1645. Først i 1699, da jämtlændingene officielt erklæredes for svenske, ophørte diskriminationen ved embedsbesættelser. Det var naturligvis oplagt at udelukke de indfødte – potentielt og i mange tilfælde også reelt dansksindede – fra præste- og lærerembeder. Forsvenskningen gav også landskabet sin første trivialscole – i Frösö – idet man derved ville hindre jämtlændingene i, som traditionen var, at sende deres børn til den »fjendtlige« katedralscole i Trondheim. Skolen besattes selv sagt med svenske lærere.

Anne Riising undersøger, om den svenske post gennem Danmark, der på traktatlig baggrund foregik fra 1645 til 1814, kan belyses ud fra dansk lokalt kildestof på en måde, der modificerer de på centralt kildestof byggende svenske og danske posthistorier. Resultatet viser, at dette stort set ikke er tilfældet; tværtimod er det brevene og indberetningerne i de centrale arkiver, der kaster lys over de lokale postforhold. Hvad forholdet til omverdenen angår, sammenstødet med myndigheder og andre interesser, har det lokale kildestof dog et fortrin. Det viser tydeligt, at den fremadskridende organisering og byrokratisering under enevælden ikke gav postbesørgelsen bedre vilkår; tværtimod lagde lavsmonopoler på færgesfart og vognmandskørsel, bompenge o. lign. stigende hindringer i vejen for posten. Et klart og afgrænset stykke kommunikationshistorie.

På basis af et bevaret korrespondancemateriale tegner *C. Rise Hansen* et billede dels af personen Peder Juel, en bror til søhelten, dels af en *residents* virksomhed. Peder Juel var i årene omkring 1650 dansk resident i Stockholm, dvs. en fastboende agent på 2. plan, der skulle klare de almindelige diplomatiske forretninger. I en vanskelig tid og uden en sikker overordnet hånd i København var det ikke noget nemt job, og Peder Juel var muligvis heller ikke den rette mand. Han var ung – 24 år, da han tiltrådte – en følsom og ulykkelig natur og i det diplomatiske ikke altid lige heldig. Kun 33 år gammel døde han, kort efter sit andet bryllup.

Bogens færøske bidrag (af *Pall J. Nolsøe*) handler om den lokale *næbbetold*. Det var en århundredgammel afgift, der bestod af 1 ravnæb eller 2 krage- eller svartbagnæb, og som havde det umiddelbare formål at holde bestanden nede af de rovfugle, der angreb de nyfødte lam.

Som rosinen det sædvanlige sted afslutter *Niels Petersen* festskriftet med en elegant studie af den danske regerings islandske politik 1848–52. Den unge og løsslupne selvstændighedsbevægelse på Island var ikke så let at styre – og slet ikke af den noget firkantede stiftamtmand, grev Jørgen Ditlev Trampe. I en situation, der mindede ikke så lidt om den, der 10 år før udspillede i den slesvigske stænderforsamling, da Hjort Lorenzen talte dansk og »vedblev at tale dansk«, opløste Trampe den sammentrådte Nationalforsamling og påkaldte sig derved de heftigste protester. Men han og situationen blev reddet hjemme fra. Tilstedeværelsen af 25 soldater og afsættelsen af Reykjaviks politimester udgjorde den konkrete demonstration af magt. Island var næppe kommunikationsmæssigt udviklet til at kunne bære et eget centralstyre; let var det allenfalds for den danske regering under henvisning til statsretlige principper at pakke protesterne og selvstændighedsønskerne ind i en passiv holdning, der først langt senere løsnedes. Niels Petersen opfordrer til fortsatte studier i udviklingen og afviklingen af det dansk-islandske problem, der ligesom det dansk-færøske og det dansk-grønlandske blev skaffet eftertidens Danmark på halsen gennem freden i Kiel 1814.

Harry Christensen